

Funktion, og det var ikke et Overfald fra Politiets Side paa fredelige Borgere, der intet ulovligt foretog sig.

Samme Aften, altsaa den 2. August, er det, at Oprinet paa H. C. Ørstedsvvej finder Sted, og det er vel nok det, der i højeste Grad har fyldt Avisernes Spalter, og hvortil Interessen mest har knyttet sig. Det foregaar saaledes: Mellem Kl. 8 og 8¹/₂ var der to Politibetjente stationerede ved Parcelbroen. Der fandt en Gadeorden Sted. De vedkommende Politibetjente anholdt en Mand og vilde føre ham ad H. C. Ørstedsvvej til den nærmeste Politistation paa St. Knudsvej. En stor Menneskemængde søgte at forhindre Politibetjentene deri, og hujende og skrigende fulgte de efter de to Politibetjente. Sværmen var naturligvis forskellig til de forskellige Tidspunkter, den voksede stadig. Den angives af Vidnerne til fra 1,000 til 3,000 Mennesker. Da de vare komne noget fra den første Bom paa H. C. Ørstedsvvej, kom der fra forskellige Sideveje i alt 4 Politibetjente, 3 gaaende og den ene cyklende — dette er af Interesse for noget, jeg senere kommer til. De søgte at komme frem foran Mængden, og det lykkedes dem nogle Alen fra den paagældende Bom. De fire Betjente stillede sig op paa Rad og trak Stavene for at skræmme Folk fra at gaa videre. Da de havde staaet nogle faa Minutter, kom der et Tog, og Ledvogteren lod Bommen gaa ned. Betjentene bad ham om at lade den gaa helt ned, hvad han ogsaa gjorde. — I Parentes beder jeg lagt Mærke til, at hvis Betjentene ikke havde optraadt med denne Konduite ved den paagældende Lejlighed, kunde der være indtruffet en Ulykke. Man tænke sig, at denne Sværm af Mennesker — lad det være 1,000, 2,000 eller 3,000 Mennesker — der er i Ophidselse, i Bevægelse, kom ind paa den smalle Jernbaneoverskæring i samme Øjeblik, som der kom et Tog, hvilken Ulykke kunde der da ikke være sket! Med fuld Føje kunde man saa have bebrejdet Politiet, at det ikke havde gjort alt, hvad der stod i dets Magt, for at forhindre sligt. — Da Toget var kørt forbi, gaar Bommen op igen, og Politiet kan da ikke længere holde Sværmen tilbage. Den bryder frem. De tre Politibetjente følge stadig med for dog at holde den tilbage. Denne paa Hjørnet af Steenstrups Allé og Jonstrups Allé er der en Mand, der ikke vil gaa tilbage, men stadig trænger sig frem. En af Betjentene gav ham da et Slag med sin Stav over Skulderen eller Armen. Formaalet var naturligvis,

at Manden skulde holde sig tilbage. Dette Formaal lykkedes det imidlertid ikke at naa; thi da Sværmen var fulgt med helt til Politistationen og Politiet søgte at adspredde den Sværm, der stod foran Stationen, var den paagældende Mand, Gronemann, i første Række. En Politibetjent giver ham et Skub, saa han falder. Det er den ene af de, jeg kan sige med Anførselstegn, „Voldsgerninger“, der have fundet Sted. Dernæst er der to Læredrenge i en Alder af 15—16 Aar, der vare i første Række henne ved Bommen. De raabte „Gadedrenge“ efter Politibetjentene. En Politibetjent gav dem hver et Slag paa Hovedet med sin flade Haand, det, man kalder en Lussing. Disse to Lussinger til de to Læredrenge, der raabte „Gadedreng“ og ikke ville forføje sig bort, og dette Slag og et Puf til Gronemann ere alle de Gerninger, som ere foretagne under Udøvelse af Politimyndighed ved den paagældende Lejlighed, med Undtagelse af — nu kommer det, som maaske egentlig er det interessanteste — Tilfældet Emilie Rasmussen.

Her vil jeg ogsaa gerne begynde med at give en Fremstilling af, hvad der virkelig kan siges at være overgaaet Emilie Rasmussen, med andre Ord selve det objektive, hvad der er sket med hende, hvad hun har gjort, hvad der er passeret. Hun er i første Række ved den paagældende Lejlighed. Hun søger at smutte forbi de fire Betjente, der staa paa Rad. Hun vil løbe over Banen. Nr. 43, Sørensen, holder hende tilbage ved at gribe hende med sin højre Haand i Armen og siger: De maa ikke gaa over! Hun forsøger det igen, han griber efter hende for at faa fat i Armen, men faar kun fat i Ærmet, hvorved hendes Kjoleærme gaar itu. Det er, hvad der egentlig er passeret. Saa forklarer hun yderligere i den første Rapport, der optages, at efter at Bommen er gaaet ned, altsaa efter at hun to Gange saaledes er holdt tilbage af Politibetjenten, og hun — det skal jeg bemærke i Forbigaaende — har tituleret Betjenten med Skældsordet „Idiot“, hvilket ogsaa er Grunden til, at han holdt hende tilbage, „blev hun staaende stille; men Betjenten vendte sig nu pludselig imod hende og slog hende oven i Hovedet med Staven, som han havde haft i Haanden hele Tiden og svinget i Luften for at skræmme Folk. Slaget gjorde meget ondt, og hun har haft Hovedpine hver Dag siden, men der fremkom ingen Blødning eller Saar og ingen Hævelse eller andre Mærker som Følge af Slaget. Hun traadte et Par Skridt tilbage,